

ПРИЈАВЦИ ИЗОЧНОСТИ

(трип.тих)

ОДВИКАВАЊЕ ОД МИРА (Лекторова слободна ноћ)

Распознајем се па реченица постаје пуна, но не мене, већ ноћне сјене, а мисао која, изгледа траје њоме, сувише је очевидна тежином е да би придобила опуштање те ми пропушта свијест. Сљедећом, још сам хладан, не уснут; крцкам. Сам додир, случајни, о властито тијело је близак ударцу. Желио бих претходну реченицу мислити у мраку. Јер се ондје и остварила.

Али не.

Мјесечина се нагло појављује.

Утишавам се и већ ми се чини како тиме расјенчавам ствари.

У слуху, капање се утишава на шуму проласка аутомобила који се због ноћи толико дуљи да га чујем надаље иако га, заправо, више и нема. Тек се сад враћам капима, оне као да не могу докрајчити ријечи, као да циједе интерпункције:

Кроз гране брезе – о, како висе
окомито на поглед – лагано сви
јене тек да не буду потпуно реш
еткасте, назирем насеље. Иако су
то сад ноћу само линије, појачан
е заклоњеним уличним свјетлом,
допуштају гледање кроз њих. При
зор, мислим, унеколикостручен,
а
осјећам
тек
„Ех“!

Хватам си уздах и склањам се од описа. Опис још више успављује. Описано умара, а описани ствара му опис. Стална непомирљива равнотежа. Клацкалица без љуља-тељства.

(стоји – равно – сама)

Кроз цијеви, тешко пролазећи вјетар спашава од правилности у размишљању к сну. Мјесечина се повлачи, али пред очима, давна, дневна слика у којој су људи у трамвају тек путујућа публика кроз призоре ме не напушта. И сјећање на давну пјесму ми се плахири те пријети да ће започети тијек спомињања које ми се, на тренутак, у овим увјетима себе, чини не прљање успоменом, већ онечишћењем садашњости. Ипак. Миран сам само за оног који би ме могао проматрати.

Но, заћуљен.

Реагирај ћу.

Све сам непомичнији у лакоћи док ме, поновно, поклапа антена с крова, нестајем за сјенама њених реченица; и чепећи мисао, овлашним додиром подвлачим пуну празнину мрака околу отпонца, али чвршће примам снајпер; циљам па те спремно

ч

е к а

м

.

ПРИЈАВАК О ОДСУСТВУ

(Соба бијелих зидова, стол, за њим проћелави психијатар доброћудна изгледа, сучелице њему млад мушкарац, бивши ратник, тон његова гласа једноличан је, као да понекад засловка, али нема осјећај за паузе између ријечи.)

Збуњен сам, али и потпуно свјестан збуњености. Тиме је моја збуњеност потпуно права. Као да се покушавам досјетити сна, али сам већ обложен будношћу и у њега нема повратка. Волим провидност скоро. Заправо оно доба дана када пада мрак, а дан се може препознати назирући свјетло. И обрнуто праскозорје. То што разговарам с другима само је увјежбана нужда. Сâм сам.

(Млади мушкарац подиже поглед, психијатар кима главом и показује му отвореним дланом и испруженим прстима знак за неометан наставак, млади мушкарац обара поглед.)

Видио сам кроз поугљењену жичану ограду расквашену пејзажну разгледницу с мора, полегнуту на трави међу лишћем. Видио сам на зиду сасушену црвену мрљу и по први пут боја ме осушене крви понукала да кажем: „Гле, боја.“ Прије рата било је обрнуто. Увијек бих рекао: „Гле, крв.“ Видио сам ноћу, у шетњи, с улице кроз стакло каване, жену која сједи за столом и вуче жар на упаљеној цигарети по пепељари, не као да црта, већ као да брише од прије замишљени цртеж – тешко је то замислити; брисање нечег што још није ни остварено – док јој мушкарац точи пиће у чашу. Угледао сам ту жену баш у најостављенијем тренутку. Помислио сам, толико је сама да више и не зна колико је занемарена. Видио сам потом, ходајући улицом, гегасте парове и хватао, у пролазу, њихове ријечи. Иако дјеличасте, биле су dostatне осјећају сазнања како ја

немам потребу зборити, њима припадати. Касније сам још, у стану, замијенио звук клокота воде у котлићу са смијехом у некој хумористичкој серији на телевизији. Осјетио сам као да сам звукове намјерно замијенио. Као када сам био мали па сам глас мајке намјерно хтио замијенити за цвркулт птица само зато да не бих требао разумјети појам који доноси звук. Тишти ме појам. Заправо, зебња око срца једина је фраза коју си могу приуштити.

(Млади мушкарац се накашље, прочисти грло и погледа психијатра, психијатар само умилно кимне па овај обори поглед.)

Немам сјећања. Имам само сада. На прстима понекад осјетим мирис женског секрета, готово синестетично, али то је увијек у тренутку који траје управо сада, а не подсјећа ме ни на какву догловштину. Не могу рећи да имам повијест, једнако као што не могу рећи да спавам лоше или добро. Или спавам или не спавам. Или сањам или не сањам. Нема ни доброг ни лошег сна. Не постоји за мене „како“. Неке су ствари у предоци прекруте да би се расплинуле ријечима.

(Психијатар се зашетка по соби, али не погледа у младог мушкараца па млади мушкарац настави.)

Све као да се догађа без мога удјела. Ништа не усмјеравам. Понекад понешто има тренутну снагу, али ме ипак нешто одваја од догађања. Као да су догађаји дрога с које када се скинеш, не постоји. Постоји само њихова могућност. *Дрогађају.*

(Психијатар се кратко насмије, а млади мушкарац убрза.)

А догађаје напуштам брзо. Призори ме не изазивају. Гоним себе у вражју матер.

(Психијатар се пригушено насмије, а млади мушкарац настави још брже.)

Велика већина никада не доживи ствари без придјева или прилога. Никада им то није то. Или им је лијепо или ружно или добро или лоше. А ја сам без придјевског оклопа.

(Психијатар закашље и покаже руком, с окомитим дланом, младом мушкарацу да се испричава на тој сметњи те овај обори главу.)

Волим људе, али не и односе који се међу њима јављају. Често замишљам, попут дријемежа, сасвим другачије годишње доба од оног у којем се налазим. Свибањ је слутња у просинцу. Просинац свибљем. И заправо не волим када људи постају блиски.

То им само омогућава излику којом ме проматрају.

(Психијатар запљешће и док сједа још увијек аплаудира, затим једном руком посегне за цигаретом на столу, а другом подигне комад папира и пружи га младом мушкарацу.)

- Прочитајте овај текст, или ако желите прочитајте тај који сте сада имали, још једном. Али овај пут без дидаскалија, молим, ако вам није тешко. Имамо све вријеме овога свијета – рекао је психијатар и завалио се удобније у столац.

Млади мушкарац узме папир, успутно га погледа, врати папир на стол, те над текст, који има код себе, обори главу. Накашље се, а онда започне: збуњен сам, али и потпуно свјестан збуњености. Тиме је моја збуњеност потпуно права. Као да се покушавам досјетити сна, али сам већ обложен будношћу и у њега нема повратка. Волим провидност скоро. Заправо оно доба дана када пада мрак, а дан се може препознати назирјући свјетло. И обрнуто праскозорје. То што разговарам с другима само је увјежбана нужда. Сам сам.

МАРГИНЕ ПОРЕЗНЕ ПРИЈАВЕ

А тог пресивога, наскроз обесјењена дана, подочњачког неба, кад су само вјенчане хаљине у излозима биле свјетлије од градске свјетлости, а тек коже пролазника сињје од свега, осјетио сам како је наступило доба када је мој мобител постао преслик моје онтологије: више није одашиљао, нити примао поруке. Сви намножени слогани на којима сам радио су ме збили па нисам више имао ни времена ни простора за рад на новима, исписујући, чак, ову биљешку на једино још доступним ми маргинама порезне пријаве. Чудно ми је, стога, зазвучао позив телефона: и једино ми је још његова, налик идеји, фиксност преостала.

Брзо, брзо сам подигао слушалицу!

Жена се представила да је из, никад дотад чуо, Правог Уреда за сувременост; објаштавајући ме како су примили мој слоган „Увијек, увијек тај мрачан дан, осјећај нон стоп јурца унутра, мисао стално хоће ван, а јучер је већ сутра!“ али их не занима, но, да су ипак након разговора директора и његове љубавнице, вољни, понудити ми посао. Треба им нетко тко би радио на дизању телефонске слушалице и диспечирао позиве. Рекла је да посао није тежак, зна, додуше, понекад збунити, али то вам је тако. Но, ништа престрашно, треба само преспајати људе са идеолошким правцима: стисните 0 за Уједињену Еуропу, 1 за ренесансу и хуманизам, 2 за постмодернизам, 3 за структурализам, 4 за деконструкционизам, 5 за теорију рецепције, 6 за симболизам, 7 за реализам, 8 за надреализам, 9 за разне жанрове! Тако вам је то.

Одбио сам. Рекао сам јој није ли интересантно како све оно што радимо јест зато да бисмо умањили бол за коју, као, знамо што је, а заправо, управо и борбом против ње смањујемо могућност упознавања нових граница радости. Више се, изгледа, божимо неистражености радости, неголи бола, закључио сам.

Није посустајала.

Инзистирала је и на кративности посла: могу, ако желим, бројеве поредати и по властитом нахођењу, ако ме они баш неподношљиво сметају, ту имам слободу, но правила су таква, а увријежености задане, да сами правци који су већ једном, одавно, именовани, дефинитивно морају остати. И то вам је то. Чак је дометнула да је рад с људима најгори рад, али само зато што се криво ставља нагласак на рад. Сами људи су, већином, заправо, у реду.

Гаскало јој се.

Рекао сам да су ми априорно све жене неугледне те да ми посебност њихове љепоте стјечу тек еротиком, у осјећају љубави, када, управо, тек у чврстом загрљају стану излазити из samozаданих контура, а усне им почињу расти, њежно бубрити, ширити се...

Смјеста је заклопила слушалицу. Ох, ма како само оно што има најпоетичнији и најособнији садржај бива тумачено увијек стандардизовано и поопћено. Загледао сам се према прозору гдје ли то одлази остатак свјетлости, а осјећај да се прерастам није ми био нимало лијеп: ја ми се дуљио у јао.

Потпуно исто као кад ми је Уред за апопулацијску политику одбио слоган: „Боравите на рубу ума, на гениталијама вам увијек гума!“, и Клуб за бољитак прехране: „Млијечно нек вам је вјечно, иако је у биолошкој коначници, и оно нијечно!“ на који се и не поносим, то је био сам мој излет у потрошачке воде, а некако истодобно и све комуникацијске корпорације, одреда, једногласно су ми одбиле: „Буди in-мељи ко млин!“. Промптно су реагирани и ланци самопослуживања шаљући ми телеграмску одбијеницу за: „У сваком нашем кутку, осјећајте себе као пуњену лутку!“, а Wwww-ови се уопће нису удостојили ни e-mailом одговорити за мој: „Добиј и ти бебу на webu!“, дочим су ми из Друштва феминизираних јавили sms-ом: НЕ! за: „Не играј фер, ако желиш бити профитер!“, тренутак послје, мислим, баш кад ми се јавила и Средишњица за позитивно, да мој слоган: „Брини се за рит, ионако си паразит, перспектива ти све мање жива!“ не пролази те да ми желе више среће сједећи пут. Одмах потом је и Уред за поезију одбио, шареним, глзбеним (дебилизиран аранжман Бахова прелудија suite бр. 1 за чело, BWV 1007) телеграмом мој слоган: „Читај ми глас, зајеби ми стас!“ Још се нисам ни наужио тишине кад је по хистеричној звоњави мобитела Удруга Познаника, пијано с пословног састанка, истовремено вишегласно се кривељећи; да им је духовито, но преформално; ипак одбила: „Вама је сузвучје у тијелу, тек кад вам је оно при јелу!“ Представништво за уједињене религије, послали су, барем уљудно, писмо на мој слоган: „Боже кад стигнеш молити, кад те сви хоће волити!“, у којем ме обавјештавају да ништа од тога, а Студио за билдање ега, мој је слоган: „Не треба сад у животу ја ичију доброту!“ подоста, сат, два одуговлачио, као да се нећка, да би ме, када су ме и назвали, дрско одбили и напоменули да им се више никада, ни случајно, не јављам. Дочим су ми „О, прашио те лед, упала ми сјекира у мед!“, послан Комисијама игара на срећу, убрзо одбили телефонски. И сам сам био њиме незадовољан, склепао сам га, узгред, на брзину, док сам радио на слогану: „По психи кокс, схвати парадокс, сад новинарство уставља властито барбарство!“ такођер одбијен телефонски коју минуту касније те вечери од Удруге читатеља. А Уред за промицбене кампање за слоган: „Није спорно, поступи додворно!“ као да се у брзом одбијању, натјецао са Друштвом уредника „Не указуј пријетворну ману, окрени се на праведнију страну!“ наскроз схизофрено, истовремено сам, на мобител и фиксни, примио њихове негативне одговоре, и то нетом што је завршио мој кратки, дакако, нијечни разговор с Клубом за угодан живот и најбољу прехрану, гледе „Твој је гуру, само у туру!“, али је зато, срећом, достављач одбијенице, за слоган „За иоле већи новац, сваки плијен постаје ловац!“ намијењен Заједници банкара дошао, Богу хвала, тек након разговара с Академијом за рјешавање стреса који су, нисам могао вјеровати, одмах, секунду пошто су га и при-

мили, јавили да нису сасвим задовољни са „Не изазива ми смијех, осјећати властити гријех!“ те да га треба још мало дорадити па ће онда одлучити. Потом ми је, већ је било касно у ноћ, стигао sms од Удружења филмске индустрије, чак ме пробудио – из збрканог и језивог сна у којем слоган „Ужасно је банално, гурају ти га орално или анално“ грешком шаљем тисканим медијима умјесто телевизијама – а којим су поручили да ништа неће бити од тог слогана за њих: „Једино битно за крај јест не знати вам садржај!“. Послије нисам могао мирно заспати. И као оптерећена будала, замишљао сам како Просудбена комисија у естетско-фармацеутској твртки, безразложно вијећа, губећи нам обома вријеме, над мојим слоганом: „Скините боре од ноћне море, ексклузивна крема за смањивање проблема!“, а већ знају унапријед да ће ме добити. Заспао сам једвице пред јутро, али боље да нисам. Пробудили су ме из Савеза месара, они су ранораниоци, да би ми приопћили како мој слоган: „Најновија мода сухомеснатих производа!“ није тренутно прошао, али слиједеће године имају натјечај па да се обавезно јавим, по могућности с истим јер им се необично свиђа. Онда су ме с ws-шкољке дигли из Дружбе поузданих анкетара, испричали се, у нади да ме, ваљда, не сметају да би ми, кратко рекли како им се „Ништа нити дајем, нити хајем ако спајаш крај с крајем!“ не свиђа и готово. Јасно, читав дан сам био толико исцрпљен и деконцентриран, тако да слоган на којем сам страсно радио: „Дилај вијест, докажи обијест“ нисам знао коме, уопће, послати, а одбијања која су пристизала из Стожера за теретане за „Увијек на трон, стави тестостерон!“ и „Не буди лијен, имаш свој ген!“ одаслан Заводу за медицинска истраживања, нисам, уствари, озбиљније ни доживљавао. Чак су ми се, потоњи, испричали због кашњења. Затим су ме, као да им звоњава рецка тишину и опонаша кишу, из Савеза Идеологија, уљедбено рекли; не, хвала, за: „Не сисај весло, унаприједи си гесло, нека ти је мило и само кормило!“; нисам се ни трзнуо, ионако сам им већ тотално несхваћен, послао умјесто псовке. Онда су ме назвали из Клуба за лоше сјећање да одбијају, преагресиван им је, мој: „Брже од сперме, дај исхлапи, преко епидерме као сузне капи!“ Морао сам си признати да се не сјећам да сам им га икад послао па се на звоњаве телефона тијеком дана нисам више ни јављао. Претпостављао сам да су то они из Центра за гурманореторику којима мој „Узмите жганце за месоједе и вегетаријанце!“ не паше. Или је то, можда, било одбијање из Друштва преводитеља за „Зијевање није споразумијевање!“? Ха, можда и Представништво стране агенције за препродају оружја којима сам послао „Поклопи си ушку, скриј њушку и дај пушку за врхушку“ или, пак, Удружење публице за „Гнушаво падни на дражи кад откривају корпорацијске лажи“? Из Клуба лијечених демократа за „Понуда је луда, свеједно срања или чуда“? Организација за боравак у самопоуздању за „Ниси дебил, ако си претил!“? Филијала Алкохолног прегнућа за „Смјеста наташте, мало маште!“, Кућа за учвршћивање пријатељстава? „Договарај, уговарај, оговарај, али ми ништа не приговарај!“.

Не знам, тко би све то изрекламирао.

Но, колико се сјећам Институт, пак, за ауторску књижевност, одбио је, накнадно, знатно послије свих њих, мој „Тко Вас јебе, ако не спознате себе!“, али нисам им, уопће, замјерио. Њима вријеме није ни најмање битно, ма њима чак и просто(ох, тако ми јаве, на рубу сам пријаве).